

REZOLUCIJA, ANTIKORUPCIJA, RADNICI

Evropski parlament je u rezoluciji od 11. marta dao mišljenje o evropskom putu Srbije. Šta radnici u Srbiji od toga mogu da očekuju razmatračemo na okruglom stolu u petak u 18h. Deo razmatranja svakako mora biti i činjenica da je Evropski parlament i ovog puta, u tački 29. ponovio poziv Vladi Srbije da „u potpunosti i bez diskriminacije sprovede zakon o rehabilitaciji“, i predložio joj da „izmeni zakon o vraćanju oduzete imovine kako bi se otklonile sve proceduralne i zakonske prepreke za vraćanje u prirodu“. Antun Miletić nam od ovog broja izlaže svoje argumente o štetnosti ovakve politike, bilo da ona dolazi od domaćih vlasti, ili od EU. Nastavljamo sa objavljivanjem delova izlaganja sa skupa potpisnika apela protiv progona Zdravka Deurića u Jugoremedije, koji smo organizovali 16. marta u saradnji sa listom Republika. **Učitelj nezalica i njegovi komiteti**

REHABILITACIJOM VRŠE REVIZIJU ISTORIJE DRUGOG SVETSKOG RATA NA TLU JUGOSLAVIJE

ISTORIJA je nauka – učiteljica života, te ju je sudskim putem nemoguće menjati. Od tih istorijskih događaja koji su na tapetu sudstva prošlo je šezdeset, sedamdeset godina, a u međuvremenu je objavljeno mnogo dokumenata, naučnih radova i knjiga koje nikako ne idu u prilog rehabilitaciji Draže Mihailovića, jer dokumenta 80% pripadaju njemu, njegovim komandantima i političarima, tj. fondu DM-četničkom, nemačkom, italijanskom i NDH.

Pokretaci rehabilitacije žele da sudskim putem dokažu i pobiju ono što je 8. decembra 1948. godine Generalna skupština OUN na svom trećem zasjedanju usvojila, Konvenciju o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida. Sve članice OUN su usvojile tu Konvenciju, a u drugom članu Konvencije piše da se „zločinom genocida smatra bilo koje delo počinjeno sa namerom da se delimično ili potpuno uništi neka nacionalna, etnička, verska ili rasna grupa, ubistvo članova grupe, teška povreda fizičkog ili duševnog integriteta članova grupe, namerno podvrgavanje grupe uslovima sračunatim na njeno potpuno ili delimično uništenje i prevodenje dece prisilno iz grupe u grupu“.

U svakom od ovih genocidnih zločina osnova je NAMERA i za sve države potpisnice Konvencije takvi zločini NE ZASTAREVAJU, pa to važi i za Republiku Srbiju i njene pravosuodne organe.

A najveći broj dokumenata četničke provenijencije koji potpadaju shodno Konvenciji OUN jasno i nedvosmisleno upućuju kako da se sprovede genocid, zatim se i naređuje, izvršava i izveštava da je sproveden. Najveći broj tih dokumenata je objavljen: projekat Stevana Moljevića pod nazivom „Homogena Srbija“ (30.6.1941. godine, dopunjen septembra 1941.), a zatim „Instrukcija“ Draže Mihailovića od 20.12.1941. godine kako stvoriti „Veliku Srbiju“ i kako izvršiti: „4) Čišćenje državne teritorije od svih narodnih manjina i nenacionalnih elemenata“. Zatim, kada je reč o nameri zločina genocida dovoljno je pročitati i pismo iz februara 1942. godine Stevana Moljevića Dragiši Vasiću o uređenju Velike Srbije, pa kaže: „... čime se ukaže prilika, prikupiti sve snage i stvoriti svršen čin. Zaposeliti na karti označenu teritoriju i očistiti je pre nego li se iko pribere, a onda iznutra pristupiti čišćenju zemlje od svih nesrpskih elemenata. Krivcima bi valjalo otvoriti put – Hrvatima u Hrvatsku, a Muslimanima u Tursku (ili Albaniju)...“.

U narednom dokumentu sa konferencije „četničkih intelektualaca“ u tački 5. piše: „Mi tražimo čistu nacionalnu državu. Ako to ostvarimo biće zemlje i suviše jer će preko 2,5 miliona narodnih manjina morati napustiti našu zemlju“. A šta je Draža Mihailović zapisao u svojoj beležnici: „Pitanje muslimanskog življa – stanovništva potrebno je da reši vlada – muslimansko stanovništvo je svojim držanjem dovelo do toga da ih naš svet (Srb) više ne želi i neće da ih ima u svojoj sredini. Potrebno je još sad da se pripremi iseljavanje u Tursku ili ma gde van naše teritorije... i to niko neće moći sprečiti...“

I u jednom „Priručniku“ iz decembra 1942. godine pod naslovom „Problem osvete“ kao svetu dužnost srpskog naroda zagovara „kollektivnu državnu odmazdu“ i to nad Hrvatima, Muslimanima i komunistima, kad pobeđe po završetku rata u Kraljevini Jugoslaviji, a to je brojka od preko 600.000 ljudi. Isto tako Zaharije Ostojčić, izaslanik Draže Mihailovića na konferenciji u Šahovićima januara 1943. godine je rekao: „Na teritoriji buduće države Velike Srbije nacionalnih manjina ne može biti... prema mome planu predviđam da se počne sa parcijalnim uništavanjem Muslimana...“

I 3. januara 1943. godine Draža Mihailović izdaje zapovest za konačno rešenje muslimanskog pitanja angažovanjem Mileševskog korpusa – Pribojске brigade, Pljevaljske brigade, Mileševske brigade, Dumirtorske brigade, Drinskog korpusa – Fočanske brigade i Čajničke brigade. Ova operacija počela je 5. a završena 13. februara 1943. godine i u izveštaju je pisalo: „Sva muslimanska sela su potpuno spaljena... nijedan dom nije ostao čitav... pristupilo se potpunom uništavanju muslimanskog življa, bez obzira na pol i godine starosti...“ Primera radi, na konferenciji četničkih komandanata učesnika u ovoj operaciji saopšteno je da je samo u dve opštine Pribojskog sreza, a u 150 sela i zaselaka popaljena 8.221 kuća, 8 džamija i 7 mektaba, a ubijeno u celom Pribojskom srezu imenom i prezimenom 3.735 lica, od toga 1.836 dece. Pavle Đurišić je poslao izveštaj Draži Mihailoviću da je pobio 8.000 staraca, žena i dece i 1.200 pripadnika muslimanske milicije u Bijelopoljskom, Čajničkom, Fočanskom i Višegradskom srezu, i u njima popalio 128 sela (kapetan Pavle Đurišić je zbog tog uspeha od Draže unapređen u čin majora).

Nisu ništa manji zločini genocida počinjeni od strane majora Petra Bačovića u Hercegovini – 2.500 ubijenih Hrvata i Muslimana, a ni u Crnoj Gori od strane Đorđa Lašića, pa je u srezu Pljevlja ubio i poklao 1.492 Muslimana, od kojih 768 dece. Njegove su zapisane reči: „Čas narodne osvete mora doći i najveća i najnaprednija istraga poturica, da se srpske zemlje očiste od nekrsta, da se isjера „guba iz torine“.

Na kraji ovakvih i sličnih dokumenata ima mnogo, pa je na osnovu njih teško izvršiti rehabilitaciju Draže Mihailovića i četništva uopšte. Njihovi simpatizeri ne mogu da proture smisao istorijskog revizionizma, predlađavanja prošlosti uz dominantnu tezu o tzv. „nacionalnom pomirenju“, jer sjaest dokumenta to ne dozvoljava. No, ima i ona opšte poznata izreka: „Oprostiti se može, ali zaboraviti ne može“. Kako je i rečeno, istorija je nauka – učiteljica života i tu istina uvek ispliva na videlo, a u politici možete da muljate i lažete koliko je potrebno ili koliko ste za to plaćeni.

Druga strana medalje je pitanje za rehabilitaciju NA KOJOU STRANI SU ČETNICI POD KOMANDOM DRAŽE MIHAILOVIĆA RATOVALI? Antun Miletić, istoričar VLAST POKAZUJE SVOJU

nastavak u sledećem broju

za samoobrazovanje

Riliten
društvena pitanja
uciteljnezalica.org

Imenovati TO ratom

IZLAGANJA SA SKUPA POTPISNIKA APELA PROTIV PROGONA ZDRAVKA DEURIĆA I JUGOREMEDIJE

MOĆ – NE MOŽE ZDRAVKO DA BUDE U PRAVU

Po mom mišljenju očigledno je da dok se sve ovo dešava, ovi krivični postupci protiv Zdravka, nešto drugo se skriva u pozadini. Mislim da je to udar države, dok se juri Zdravko i dok se jure ostali koji su pod optužbom, država prikuplja sredstva iz te Jugoremedije. Tamo je, koliko ja znam, već dve godine zakupac koji proizvodi nekoliko profitabilnih lekova, i mislim da je to osnovno, a ovi progoni su odvratan pažnje i udar na radnika. Ja Zdravka računam kao radnika bez obzira što je bio direktor. To je udar ove vlasti koji treba da dovede dotle da mi radnici nemamo prava ni da pitamo, niti da se borimo za svoja prava. Naša su prava oduzeta, to možemo pokazati u hiljadama dopisa i prepiski u zadnje četiri godine koliko se borima zajedno sa još pet-šest grupa i organizacija, gde na naše krivične prijave dobijamo nebulozne od javnog tužioca. Ljudi koji su skrivili propast naših preduze-a i koji treba da idu u zatvor se ne gone, od nas se skrivaju odgovori, a jure se ljudi poput Zdravka i Jugoremedija za neke sitne dugove za poreze i doprinose za koje, koliko sam ja upoznat, pokriće postoji, a i da ne postoji to je samo sitan prekršaj i nije stvar za krivicu, Ali, vlast pokazuje svoju moć – ne može Zdravko da bude u pravu. Mora da bude neko kriv, jer kako će drugačije tamo u Jugoremediju da postave svog čoveka da upravlja fabrikom, da zarađuje i da daje državi pare. A ako bi sada vratili Zdravka na čelo fabrike, onda bi to bilo nešto drugo – onda bi priznali grešku. A oni ne žele da priznaju svoju grešku i neće je nikad ni priznati. Neće priznati zato što su nas totalno, od same privatizacije, svih firmi, ne samo Jugoremedije, tako uništili da je sada potpurn krah, došao je kraj. I umesto da dižu privredu, oni je uništavaju, i ako ovako nastave sve će ove firme o kojima sada pričamo, i Srbolek i Jugoremedija i ostale će otići državi kroz stečaj i bankrot, a država će ih dati novim vlasnicima i kompanijama koje se bore na našem tržištu. Tu su umešane mnoge strane, i mafija koja se bavi lekovima, pokušavaju da opstanu. A znamo kako oni opstaju. Zato i žele da unište nas, pogotovu one koji se bore do poslednjeg trenutka da spasu sebe. Znamu da je najlakše udariti na nas, jer mi smo najranjivija tačka na koju mogu sve da svalje.

Dragoljub Kostić, predsednik Udruženja za zaštitu ljudskih prava radnika Ura-ka, koje okuplja bivše radnika Rekorda i Vizahema

NEMAMO MI TAJ „PEDIGRE“, PO NJIMA MI SMO NIKO I NIŠTA

Mene odavno muči jedna stvar, što se tiče i Jugoremedije i cele naše farmaceutske grane – to što smo hteli da ispoštujemo zakon, koji nas je terao da moramo da se razvijamo i usklađujemo sa evropskim standardima, da pravimo nove fabrike, da pravimo nova radna mesta, i ljudi u Zrenjaninu su to i uradili, i na kraju zbog toga bili kažnjeni! Za mene to je jedna neverovatna stvar. Nije Jugoremedija radila rekonstruk-

ciju iz svog čefa, svi smo mi morali to da uradimo, da bi se uskladili sa tim GMP standardom i da bi mogli da nastavimo sa proizvodnjom. Mi u Srboleku nismo dobili taj standard, iz razloga koji sada ovde nisu bitni, u svakom slučaju ljudi u Zrenjaninu su to uradili, uloživši svoj trud, svoj novac, sve svoje da naprave nešto što će da vredi, što će razviti taj grad i dati mu neku perspektivu, za njih, ili za njihovu decu, ili za tuđu decu, nije to bilo bitno. Znači, ideš u tom pravcu u kom navodno država ide, usklađuješ se sa standardima koji su ti propisani, a na kraju oni u Jugoremediji su kažnjeni. Kad su ispunili zahteve iz zakona, onda odjednom „kako su smeli to da urade“? I još što je najgoro – država ima 42% akcija u toj fabrici. U koju nije uložila ni 42 centa. A uzela je pre toga, kad je 2002. godine prodavala svoje akcije u Jugoremediji, preko petnaest miliona evra za paket od 42%. Uzela je njihov grad, a oni su se borili, jer je vlasnik kršio ugovor, i 2007. godine vratili državi to vlasništvo, da može opet uzme novac u neko sledećoj prodaji, a država ih je 2012. oterala na ulicu, deo rukovodstva i u zatvor. Zato što su se potrudili da poštuju zakon. To je jedan apsurd za koji ja ne znam da li postoji u nekom drugom delu sveta. Ja to ne mogu da shvatim – terete ih za nešto što nema blage veze sa životom, a druge ljude iz naše iste branše, farmaceutske, koji su pokrili milijarde, što je dokazano, za to nikom ništa, još će im i omogućiti da se vrate u posao! Ovo je katastrofa tih ljudi koji su uložili sebe, uložili sve da naprave i sebi i drugima bolji život, i na kraju poslani na ulicu da stradaju. Koliko ih je pomrlo, koliko ih se razbolelo, koliko su njihove porodice u očajnom stanju i materijalno i zdravstveno, i nikad kraja nema.

To se sada na njima hoće da pokaže ko šta sme, a šta ne sme. Jer, ovde se zaboravlja jedna stvar – svi mi smo bili radnici i akcionari, možemo sutra da budemo i ti preduzetnici na koje se sada stavlja akcent kao na oslonac razvoja. Mi smo to hteli da budemo, i mi u Srboleku i oni u Jugoremediji, ali nam nisu dali, jer nismo mi ta elita koja sutra treba da stvara dohodak i prihod u ovoj državi. Nemamo mi taj „pedigre“, po njima mi smo niko i ništa, tako nas tretiraju. Jer, ako smo im pokazali toliko puta, i kroz papire, i kroz knjige, i kroz rad i rezultate da umemo da radimo i razvijamo posao, a oni su nas gurnuli u blato, kako to onda drugačije da shvatimo? Ajde i u blato što su nas gurnuli, nego ljude su gurnuli u zatvor, stavili im etiketu da su lopovi, da on sad treba da ide gradom Zrenjaninom i da gleda u zemlju. Zato? Pa i ako su napravili neke greške to su samo greške. Niko nije imao nameru da bilo koja ošteti, nego da se Jugoremedija razvija.

Zoran Gočević, predsednik Udruženja akcionara i bivših radnika Srboleka ●

Evropski parlament je 11. marta ove godine doneo Rezoluciju o izveštaju o napretku Srbije za 2014. godinu <http://centarsavremenopolitike.rs/2015/03/13/rezolucija-evropskog-parlamenta-od-11-marta-2015-o-izvestaju-o-napretku-srbije-za-2014-hr-prevod/> Kakvo je mesto radnika u ovom dokumentu i u politici EU, i šta od nje mogu da očekuju? Diskusiju otvaramo poređenjem nove Rezolucije sa Razolucijom o procesu evropske integracije Srbije iz 2012. godine, koje nam daje Ivan Zlatić.

TRI GODINE KASNIJE: REZOLUCIJA, ANTIKORUPCIJA, RADNICI

REZOLUCIJI Evropskog parlamenta o procesu evropske integracije Srbije iz 2012. godine, onaj sa preporukom za preispitvanje „24 privatizacije“, mnogi su se radnici obradovali. I mnogi je gazda, verujem, zadržao. I za jedno i za drugo izgledalo je da ima puno razloga.

Sa Rezolucijom o izveštaju o napretku Srbije za 2014. godinu, od 11. marta ove godine, stvari totpe potpuno naglavačke: mnogi bi radnici morali zadržati, mada im to možda tako ne izgleda; gazde će odahnuti, iz aviona se vidi.

„Blago nama“

U tački 21. ovogodišnje Rezolucije Evropski parlamentskrećepažnju (štojeviseod„primećivanja“, a manje od „pozivanja“, „podsticanja“ i „izražavanja zabrinutosti“) da su radnička i sindikalna prava u Srbiji još uvek ograničena, da mnogi granski kolektivni ugovori ne postoje, kao ni socijalni dijalog; u 35. se vlasti podstiču da sprovedu privredne reforme da bi smanjili nezaposlenost, posebna se zabrinutost izražava zbog nezaposlenosti mladih, te opet podstiču vlasti da ovaj problem reše „pružajući mladima odgovarajuće mogućnosti i obrazovanje prilagođeno potrebama tržišta rada“; tačka 36. poziva na ukidanje administrativnih okova malim i srednjim preduzećima i na restrukturiranje javnih preduzeća, ali „poštujući pritom prava radnika i vodeći računa o važnosti koju radna mesta u javnom sektoru imaju u očima građana Srbije“.

A u 34. ima i nekakve zabrinutosti oko netransparentnog i, ako sam dobro razumeo, prekomernog zapošljavanja u državnoj službi.

Izgleda, dakle, kao da je Evropski parlament u procesu integracije Srbije i ovog puta (da, neka od poglavlja se gotovo prepisuju iz godine u godinu – upoređite recimo ovogodišnje još uvek iz tačke 21. sa tačkom 38. iz 2012. godine) mislio na sve što svrbi ovađšnjeg radnika: zaposlenje, rad u struci, možda i preduzetništvo, ali ako ne onda svakako sindikalna zaštita, dijalog sa državom ili prohodnost ka privilegijama državnih zaposlenika. Samo jedna sitnica je izostala: šta sa armijom nezaposlenih koji odavno više nisu mladi, a još su daleko od uslova

za penziju, a decenijama su sticali kvalifikacije i radno iskustvo u preduzećima i čitavim privrednim granama koje više ne postoje, jer su uništene u privatizaciji, zajedno sa sindikalnim organizacijama i kolektivnim ugovorima? Gde su oni kojima radnička prava nisu još uvek ograničena, nego odavno znaju i za mnogo veća od sindikalnih – za samoupravu u preduzeću, pa i u državi.

O važnosti koju su radna mesta u društvenom sektoru imala u očima građana Srbije, kao što znamo, nije se vodilo računa. Naprotiv, smatrana je za opasnu prepreku demokratiji koje se treba odvici. Dok je privatizacija trajala, odnosno pre nego što je zatria društvenu svojinu i kao pojam i kao pojedinačne proizvodne kapacitete, postojala je nada, a mislim i realna šansa da se kroz borbu protiv korupcije sačuva, prevede i institucionalizuje po nešto od pozicija koje su radnici imali u samoupravnom socijalizmu, i otvori nekakva perspektiva. Zato su mnogi radnici, ne samo oni iz „24“ slučajja (koja do do dana današnjeg niko nikada nije zvanično nabrojao!), dočekali rezoluciju Evropskog parlamenta iz 2012. godine kao poslednju branu propasti. Od tada je poršlo tri godine, dogodio nam se pad vlasti, i dolazak nove sa obećanjem da će, pod budnim okom Brisela, zaustaviti pljačku i kazniti lopove.

Blago njima

Evropski parlament u tački 25. ovogodišnje Rezolucije nema nikakav komentar na činjenicu da su i ona preduzeća sa spisaka koja su 2012. godine još uvek držala glavu nad vodom, nakon početka antikorupcijske kampanje otišla pod stečaj. Umesto da se začudi nad ovom ne baš očekivanom kontradikcijom, EP „pozdravlja“ napredak u „nekoliko istraga“ slučajeva krupne korupcije.

„Pozdrav“ zvuči krajnje protokularno; pre bi se reklo da u stvarnosti Brisel polako ali sigurno povlači svoj „poziv“ srpskim vlastima iz 2012. godine da „odmah izvrše proveru kontraverznih slučajeva privatizacije i prodaje dvadeset četiri kompanije“ – nit ih pita zašto „odmah“ ovoliko dugo traje, ni kako je „dvadeset četiri“ smršalo na „nekoliko“. Naravno, onomadnja briga Evropske komisije za korupciju u privatizaciji u Srbiji sigurno nije imala trajniji rezon od zavrtanja ruke ovađšnjim vlastima u nekom drugom „skretanju pažnje“, pa se sada pad interesovanja donekle i podrazumeva. Ali samo donekle – nije ni evropskim institucijama, baš kao ni našim vlastima, svejedno da otvaraju probleme korupcije u privatizaciji, u Srbiji, ili bilo gde drugo.

Sa druge strane, u istoj tački 25. se „ističe“ da je „ozbiljan razlog za zabrinutost“ curenje informacija u medije o istragama koje su u toku, jer se time krši pretpostavka nevinsti; dalje se „osudjuje pritisak koji vrše mediji ili političke stranke na nezavisna tela za borbu protiv korupcije“, pa se „zbog takvih radnji može znatno usporiti napredak pregovora o pristupanju“.

Drugim rečima, kako pada interesovanje Evropskog parlamenta za „proveru kontraverznih slučajeva“, tako raste zabrinutost za prava ličnosti koja su predmet provere. Da me ne shvatite pogrešno, naravno da Milan Beko ima neka prava,

Petak 27. marta 2015. godine u 18.00h
Učitelj nezalica i njegovi komiteti
Resavska 21, stan br. 5, Beograd
Učitelj nezalica i njegovi komiteti
pozivaju vas na okrugli sto

ŠTA RADNICI MOGU DA OČEKUJU OD NOVE REZOLUCIJE EVROPSKOG PARLAMENTA O SRBIJI?

to se takođe podrazumeva. Odrasli smo ljudi, jasno nam je valjda da su to manje-vipe i naša prava. Manje-više.

U tački 37. se „primećuje“ da pravna nesigurnost u privatnom sektoru nije otklonjena ni nakon usvojenih izmena Krivičnog zakonika, „ponovno izražava zabrinutost“ zbog odredbi novog člana 234. (zloupotreba položaja odgovornog lica) koje se još uvek mogu proizvoljno tumačiti, i zato što je nakon uvođenja novog člana došlo do masovne prekvalifikacije krivičnih predmeta započetih po članu 359. (zloupotreba službenog položaja), pa poziva da se sprovede nezavisna i temeljna revizija prekvalifikovanih slučajeva kako bi se „odmah“ zaustavili „nepravdno dugogodišnji progoni“.

Da zamislimo sada „nezavisnu i temeljnu reviziju“ u Vučićevoj Srbiji, onako nezavisnu i temeljnu kao što je to bio njegov specijalni istražni tim za „24 privatizacije“. Ta revizija će utvrdivati koji od prekvalifikovanih slučajeva je „nepravdno dugogodišnji progon“ koji se ima zaustaviti „odmah“. Šta mislite, koji će i kada proglasi nepravedno progonejnim: da li Milana Beka, glavnog junaka 4 od 24 izveštaja Verice Barać, kog Vučićev istražni tim praktično nije ni istraživao, a oko čijeg šestočasovnog saslušanja u istrazi smo slušali onoliko ljudskopravaškog kukumavčenja, ili Zdravka Deurića, radničkog direktora Jugoremedije, čiju je borbu Verica Barać zdušno podržavala do poslednjeg dana, a čije su hapšenje Vučićevi mastiljari i panduri proglasili za razrešenje „afere“ u Jugoremediji, i koga su nezakonito držali u buvari dva meseca dok mu fabriku nisu oterali u stečaj?

Ami?

U tački 7. se „izražava zabrinutost“ zato što je većina zakona u Srbiji doneta po hitnom postupku, bez mogućnosti za odgovarajuću javnu raspravu. Podsetiću da je Učitelj nezalica pre nešto više od godinu dana bio jedna od prvih, ako ne i baš prva organizacija koja se javno pobunila zbog epidemije donošenja zakona po hitnoj proceduri, bez javne rasprave. Problem smo izneli u vezi sa zakonima koji se tiču radnika, ali smo naglasili da se na isti način godinama unazad postupalo i sa brojnim drugim propisima čiji predmet ne traži „hitnost“, a vapi za raspravom. Koliko je meni poznato, ovu praksu možemo ispratiti još od DOS-ovih dana. Samo što je u vreme Đinđićeve Vlade deo naše javnosti smatrao da čak ni narodni poslanici ne bi trebalo prečesto i predugo da „zloupotrebljavaju govornicu“ i „opstruiraju“ reformske procese. Međutim, sada kad je Vučić napokon dovršio reforme i vaspostavio demokratsko društvo u kom se zna ko je ko, i u kom radnici nemaju šta da traže osim posla, došlo je vreme da se „izrazi zabrinutost“ zbog manjka inkluzivnosti.

Da me mračimo na kraju, u tački 24. Brisel između ostalog poziva Vučića „da ne odgađaju donošenje nacrti zakona o besplatnoj pravnoj pomoći pazeći pritom da se i najugroženijim građanima zajamči pristup uslugama besplatne pravne pomoći“.

Srećom ne kažu „odmah“.

Ivan Zlatić, Učitelj nezalica i njegovi komiteti ●

Izdavač:
Učitelj nezalica i njegovi komiteti
Urednik:
Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Matija

donator:

FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO • OPEN SOCIETY FOUNDATION

partneri:

Savez za radničko društvo